

Minimumsgrænse sat til 50 000 Kr. Jeg skal dog ikke paa dette Tidspunkt opholde mig videre derved. Der er jo indrømmet de bestaaende Banker en lang Overgangstid til at bringe Aktiekapitalen op til de 200 000 Kr., nemlig 10 Aar, og der er indrømmet Handelsministeren Ret til at dispensere fra disse Bestemmelser, saa jeg skal i dette Øjeblik indskrænke mig til at henstille, hvorvidt de 200 000 Kr. kan accepteres eller ikke, hvorvidt det ikke alligevel for Tiden er lovlig meget, men jeg erkender, at 50 000 Kr. nok vil være lovlig lidt nu, 50 000 Kr. er for en Bank ikke nogen stor Kapital at have i vore Dage.

Sluttelig skal jeg kun gøre et Par Bemærkninger om Maksimalrentespørgsmaalet, da det er fremdraget fra flere Sider. Jeg billiger, at den højtærede Minister har taget Afstand fra Maksimalrenten. Men jeg tilføjer, at jeg fremsætter denne Bemærkning paa egne Vegne, mit Parti har ikke denne Gang haft Lejlighed til at drøfte dette Spørgsmaal. Personlig tror jeg, det er rigtigt, at Bestemmelsen om Maksimalrente er udgaaet af Lovforslaget. Der er gjort opmærksom paa, at man var inde paa Maksimalrentetanken før Krigen. Ja, det er ganske rigtigt, men jeg tror, det kan siges, at netop paa Grund af Krigssituationen vil en Maksimalrente nu være dobbelt uheldig, meget uheldigere, end den før kunde være. En saadan vil let kunne bidrage til at formindske Pengerigeligheden her i Landet, og den vil neppe blive for stor i de kommende Aar. Det er heller ikke utænkeligt, at en Maksimalrente kunde bidrage til at forøge Børsspekulationerne, og de har sikkert været store nok hidtil og er ogsaa store nok i Øjeblikket. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa Spørgsmaalet, det har været drøftet saa udførligt ved tidligere Lejligheder, og andre ærede Medlemmer har kun strejft det, men jeg vil blot sige, at jeg for mit Vedkommende billiger den højtærede Handelsministers Standpunkt i denne Henseende.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg kun skal tilføje, at jeg kan anbefale Lovforslaget paa mit Partis Vegne til velvillig Fremme. Jeg vil haabe, at det denne Gang skal lykkes os at gennemføre begge Lovforslagene, Lovforslaget om Sparekasser og Lovforslaget om Banker, men selvfølgelig maa det foreliggende Lovforslag undergives en Udvalgsbehandling. Jeg skal derfor, naar Forhandlingen er sluttet, tillade mig at stille Forslag om dets Henvisning til et Udvalg.

**Schovelin:** Som den ærede Ordfører for Venstre (Dalsgaard) bemærkede, er dette Lovforslag en gammel **Bekendt**, en Genganger. Dette Forslag til Banklov har haft en ganske ejendommelig Skæbne, idet Behandlingen af det Gang paa Gang er blevet afbrudt af storpolitiske Begivenheder. Jeg erindrer saaledes, at første Gang det var til Behandling i Folketinget, den Gang kommende fra Landstinget, var netop hin historiske Dag, da Højre **udvandrede** fra Landstinget og Grundlovskampen aabnedes, og der var sandt at sige ikke mere end 5 à 6 Medlemmer i hele Folketinget, der beskæftigede sig med Banklovsforslaget eller overhovedet hørte paa Forhandlingen om det. Og senere hen, da Lovforslaget kom frem, var vi midt oppe i den Strid, som blev rejst under Krigen, om Indgreb fra Regeringens Side overfor Landbruget, og Interessen var da for Folketingets Vedkommende, i hvilket jeg den Gang havde den Ære at være Medlem, just heller ikke overdreven stor. Men siden det nu altsaa er gaaet dette Lovforslag saaledes, at det maaske ufortjent har lidt en ublid Skæbne, og det ikke er lykkedes hidtil at faa det gennemført, saa kommer man uvilkaarlig til at spørge, om det maaske ikke kunde vente Dyrehavstiden med. Jeg er ikke saa sikker paa, at det nu skulde være det rigtige Tidspunkt at faa en ny Banklov paa. Der er her under Krigen gjort overordentlig interessante Erfaringer paa Bankpolitikens Omraade, og jeg tillader mig at tro, at disse endnu ikke er fuldt fordøjede, at Tidspunktet endnu ikke er saa langt borte fra Krigens Afslutning, at man har haft Stunder til at gøre disse Erfaringer til Genstand for den dybtgaaende Behandling, som de vel i og for sig nok var værd. Lad mig eksempelvis pege paa de Tendenser, der gør sig eller har gjort sig gældende i den sidste Tid i det engelske Bankvæsen. Der er jo sket dette, at de oprindelige 11 store Londonbanker, der tilsammen raadede over  $\frac{4}{5}$  af samtlige Bankindskud, har sluttet sig indbyrdes saaledes sammen, at der nu kun er 5, og disse Bankers Fusion har givet Anledning til en meget levende Debat i den engelske Fagpresse, har ogsaa vakt Røre indenfor Parlamentet, ja, endogsaa i saa høj Grad, at Regeringen følte sig deraf tvunget til at nedsette en Kommission med den specielle Opgave at undersøge den samfundsmæssige Berettigelse af slige Bankers Sammenslutning. Denne Kommission har afgivet en Betænkning, der er overordentlig interessant. Dette førte til, at Regeringen optog efter Kom-